

# Linsfluss

□ □ □ Att ha kontaktlinser är som att gå omkring med halsfluss i ögonen för jämnan. Alltid lätt rödsprängd, grusig och plirig av allt damm som trillar in.

Damm har en märklig benägenhet att befinna sig precis där jag och mina ögon kommer stro-sande.

En lugn och stillsam promenad i Slottsskogen med min älskade och si, mitt i ett intressant samtal om fördumningskoefficienter och TV-tittande, kommer ett dammfarande. Jag kastar mig i lä bakom närmsta parkbänk och sliter ut linsen. Tårarna sprutar och jag slickar snabbt av linsen, hoppas på att ingen optiker eller ögonläkare har vägarna förbi. Aldre damer tittar förebrående på Peter och medlidsamt på mig.

— Han är inte snäll mot henne, det syns lång väg, muttrar de argsint.

□ □ □ Första gången min dyre vän såg mig göra en dylik räddningsaktion höll han på att kräkas. Han trodde inte sina ögon kan man säga. Nu vet han vad det är fråga om när jag kastar mig in i närmsta port och börjar gräva i ögat.

Killar är inte så bra på det här med kontaktlinser. Var inte i alla fall. Den optiker som provade ut mina första linser för 13 år sen berättade en del. Många av hans kunder var unga sportintresserade killar. Optikern sa trött att det var svårt med unga sportintresserade pojkar och linser. De svimmade genomgående när de skulle prova ut dem. Så var det stora vältränade gossar det handlade om också så det var ett helvete att baxa ut dem ur provrummet.

En god vän till mig har levt länge med en lins. Så fort hon skaffat sig en till har hon tappat den andra. Vanligtvis i vasken.

Det är underligt att man inte tappat fler i vasken än man har. Många trötta morgnar har jag vaknat och förundrats över att jag haft linserna kvar. Båda två. I linsburken. Vårre var det med tjejen som jobbade på restaurang och tappade lösnaglarna i salladen. Hon hittade nio. Det var en för lite tyckte gästen.

□ □ □ Varför har mänskan linser om det är så besvärligt då? muttrar nu någon morgonilsk läsare. Nåja, så besvärligt är det inte. Inte om man betänker alternativet. Jag tillhör gruppen mycket närsynta. Redan i lågstadiet

satte man på mig starka glasögon och som det snälla barn jag var (det har gått över) tyckte jag det var trevligt att se framåt. Att jag inte såg så värst åt sidorna funderade jag inte så mycket på. Sen kom den där besvärliga åldern när man nagelfar sitt utseende



och börjar intressera sig för medlemmar av det motsatta könet. Det var ingen av det motsatta könet som intresserade sig märkbart för mig, tyckte jag. Så det fick bli kontaktlinser så fort det någonsin gick.

Sen är det så att jag inte passar i glasögon. Det finns ju faktiskt individer som ser både intressanta och kultiverade ut i glasögon, och det finns många häftiga modeller. Men det fungerar inte på mig. Jag ser ut som något hämtat ur en skräckfilm med insektsvarselser från Jupiter.

Jomenvisst kan du ha glasögon, du passar jättebra i det, det är jag säker på, sa min optiker när jag skulle skaffa ett par reservglasögon ifall jag verkligen får halsfluss i ögonen. Vänta du bara göbbe, tänkte jag tjurigt. Jag valde ut ett par snygga bågar, såg riktigt bra ut utan glas, glas sattes in och så skulle det visas upp. Min optiker försökte verkligen se uppmuntrande ut.

□ □ □ Jag får fortsätta se lite härjad och rödögd ut. Om ni ser någon som hoppar in och ut ur portar och prång på Stigbergsliden en blåsigt dag och gräver i ögonen så ska ni inte bli förvånade, rädda eller chockade. Det är bara jag.